

LPPDIS

Editor: Luminița Bratu

Copertă: Flory Preda

Tehnoredactare: Florența Sava

Corectură: Roxana Barbu și Georgeta Nicolae

We know
books

Titlul original: THE NAZI OCCULT WAR
Copyright © Arcturus Holdings Limited
Ediția în limba română a fost publicată
prin acord cu Agenția Literară Livia Stoia

Copyright © 2022 Editura Prestige
pentru ediția în limba română

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
FITZGERALD, MICHAEL

**Războiul ocult al naziștilor : Pactul lui Hitler cu forțele
răului** / Michael FitzGerald ; trad. de Bianca Popescu. -

București : Prestige, 2022

Conține bibliografie. - Index

ISBN 978-606-9609-61-3

I. Popescu, Bianca (trad.)

94

Tel.: 0732.55.88.33

www.edituraprestige.ro

www.facebook.com/edituraprestigeoficial

Michael FitzGerald

RĂZBOIUL OCULT AL NAZIȘTILOR

Pactul lui Hitler cu forțele răului

Traducere de Bianca Popescu

PRESTIGE
București - 2022

Cuprins

Introducere	7
Capitolul I - Inițiați întunecați	13
Capitolul II - Societatea Vrîl	57
Capitolul III - O nouă religie pentru Germania	91
Capitolul IV - Noii Cavaleri Teutoni.....	131
Capitolul V - Castelul Graalului nazist	163
Capitolul VI - Reichul ocult	193
Capitolul VII - În căutarea Atlantidei.....	231
Capitolul VIII - Adevărații „Căutători ai Arcei Pierdute”	261
Capitolul IX - „Știința ariană” în al Treilea Reich	291
Capitolul X - Ocultismul în timpul războiului	327
Concluzii	361
Bibliografie	367
Index.....	370

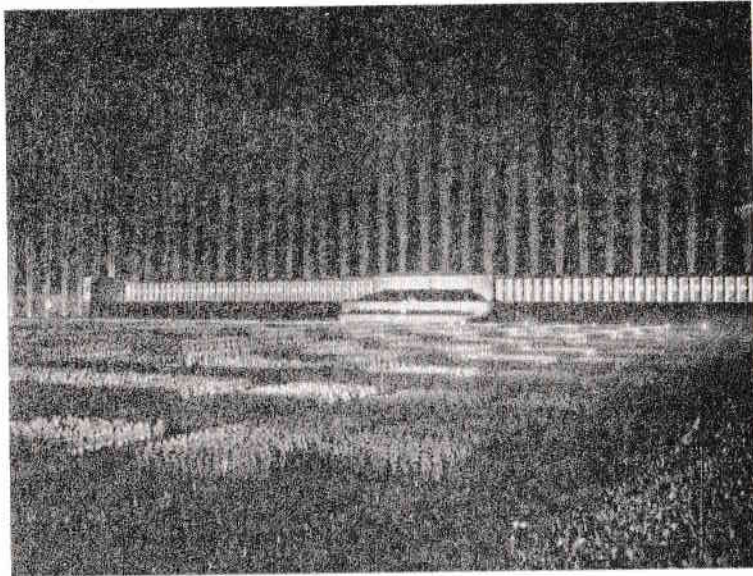
Introducere

Impactul pe care Adolf Hitler l-a avut asupra lumii este nemaivăzut și fără egal. În doar 12 ani scurți, a lăsat o amprentă permanentă asupra istoriei, iar consecințele multor acțiuni de-ale lui continuă să afecteze lumea și în ziua de astăzi. Chiar și în timpul vieții, a fost, deopotrivă, mit și ființă umană și, cu trecerea anilor, figura lui continuă să fascineze într-o manieră unică, ce aduce mai mult a răufăcător animat decât a persoană reală.

În urma înfrângerii Germaniei în al Doilea Război Mondial, mulți dintre naziștii entuziaști s-au grăbit să-l repudieze pe Hitler și să nege sau să își minimalizeze rolul jucat în cadrul regimului. Hitler, pe atunci mort și, într-o mai mică măsură, Himmler au fost învinovați pentru toate excesele și barbaria de care a dat dovadă regimul, într-un proces în masă de negare colectivă a vinii și a responsabilității individuale, care rămâne un fenomen unic în istoria omenirii.

Evenimentele și procesele istorice pot fi interpretate în diferite moduri, îndeosebi cariera lui Hitler și perioada extraordinară a ascendenței naziștilor. Hitler însuși era adeptul teoriei „omului mare”, promulgată de Carlyle, și se considera o figură eroică ce preluase controlul asupra destinului Germaniei și care urmărea să o așeze pe calea

ei spre măreție. Numeroși contemporani ai lui Hitler erau de acord cu opinia lui, care, în mare, îl elogiau cu astfel de termeni.

Apogeul cultului personalității la Hitler: „Catedrala luminii” proiectată de Albert Speer inspira un sentiment de uimire religioasă în rândul participanților la mitingul de la Nürnberg din 1936.

Conform interpretării marxiste a evenimentelor, Hitler a fost un simplu pion adus la putere prin manipulare, pentru a servi interesele unei clase capitaliste disperate și pentru a împiedica preluarea puterii în Germania de către comuniști. Politicile lui au fost doar capitalism aplicat cu o brutalitate neobișnuită, iar Hitler în sine, doar o unealtă a marilor companii. În mare măsură, nivelul șomajului din Germania i-a oferit lui Hitler șansa de care a avut parte.

Interpretările conservatoare în privința lui Hitler și a naziștilor au tendința de a sublinia sentimentul de umilire națională, în urma Tratatului de la Versailles, ocuparea provinciei Ruhr și sentimentul de eșec resimțit la nivel național. Redându-le germanilor un sentiment colectiv de încredere în sine, de mândrie privind națiunea lor și pe ei înșiși, un sentiment de comunitate reînsuflețit și promisiunea unei măreții reînnoite, Hitler le-a câștigat sprijinul și a reușit să devină stăpânul Germaniei.

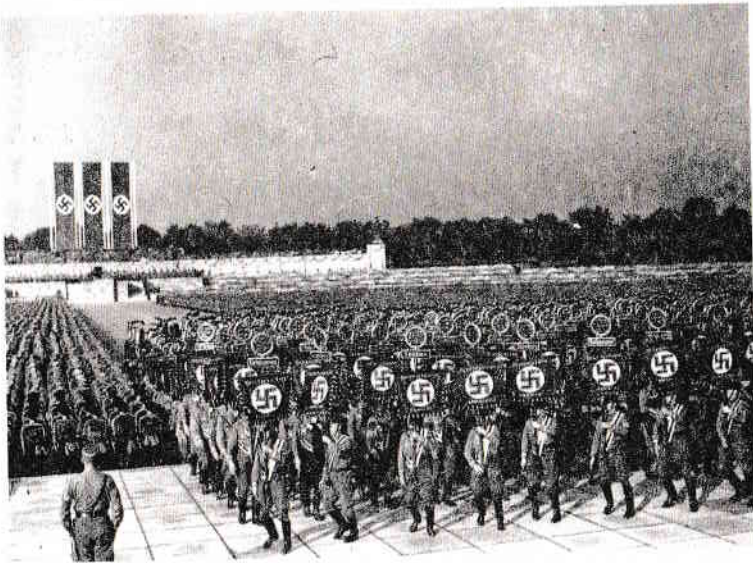
În ultimii ani au predominat așa-numitele explicații „tehnice”. Aceste teorii subliniază abilitatea lui Hitler și a lui Goebbels de a se folosi de propagandă, forța lui Hitler ca vorbitor public, tinerețea relativă a conducerii naziste și încercarea cinică a lui Hitler de a proiecta o imagine cu „sex appeal” în fața votantelor, ca principale motive ale succesului său.

Există și diverse explicații psihologice pentru triumful temporar al lui Hitler. Abilitatea lui de a se acorda la sentimentele colective ale unei națiuni, capacitatea lui de a stârni emoțiile unei audiențe în masă și geniul lui nefiresc, atunci când venea vorba despre a diagnostica punctele forte și pe cele slabe ale oamenilor, au fost analizate ca posibile cauze ale fenomenului nazist.

O variație a analizei psihologice o reprezintă teoriile care aduc în discuție o explicație ocultă a nazismului. Astfel de idei au fost promovate încă din anii '30, dar au pătruns în conștiința populară și au devenit la modă abia în anii '60, după succesul uimitor cunoscut de *The Morning of the Magicians*¹, de Pauwels și Bergier. Mai mulți autori

¹ Dimineața magicienilor (N. trad.)

le-au urmat exemplul, unii dintre ei efectuând o analiză profundă a măsurii în care factorii oculti au jucat sau nu un rol important în cadrul regimului, iar alții angrenându-se doar în speculații fantastice.

Până în 1938, întreaga națiune mărșăluia pe ritmul de tobe neîntrerupt al lui Hitler: fiecare german era așteptat să se sacrifice pentru viziunea de viitor a Führerului.

Desigur, există o brumă de adevăr în toate explicațiile propuse pentru succesul remarcabil de care Hitler s-a bucurat. Dacă nu ar fi fost situația economică gravă a Germaniei din 1929 până în 1933, este îndoielnic că Hitler ar fi ajuns vreodată la putere. Sentimentul de umilință națională din Germania era fără îndoială profund, dar ar fi putut fi exploatat și de un politician naționalist mai convențional, așa cum a demonstrat-o Stresemann, în anii '20. Abilitatea lui Goebbels de a manipula opinia publică prin

propagandă este de asemenea de netăgăduit, la fel și puterea lui Hitler ca agitator, precum și faptul că era conștient de sentimentele colective ale unei națiuni și putea face apel la ele. Toți acești factori au jucat cu siguranță un rol important în succesul lui și, totuși, rămâne valabilă amploarea acestui fenomen unic, nazismul. Stalin, Mao și alți dictatori au fost la fel de nemiloși și de criminali, însă, chiar și în cele mai rele ipostaze, a existat mereu un nucleu logic în spatele acțiunilor lor. Dintre tirani, doar Pol Pot a mai dat dovadă de același nivel absolut de nebunie și de distructivitate. Probabil că de aceea este și singurul dictator privit cu la fel de mult dispreț.

Iraționalitatea lui Hitler a penetrat fiecare aspect al vieții lui, ideile și modul în care Germania nazistă a funcționat după ce el a ajuns la putere. Rasismul obsesiv de care a dat dovadă era mult mai mult decât o simplă prejudecată, iar politicile de genocid au continuat până în ultima clipă posibilă, în pofida nevoilor de război mult mai urgente. Disprețul exprimat frecvent de Hitler față de raționalitate și știință nu a fost câtuși de puțin o atitudine utilă pentru a reda Germaniei măreția ei. Credința lui cunoscută în cosmogonia glaciară a lui Hörbiger a fost cel puțin parțial responsabilă de pierderea războiului în Rusia. În ultimele etape ale războiului, el și Goebbels au cercetat horoscopul Germaniei pentru a găsi o modalitate magică în care să fie cruțați de înfrângere prin intermediul poziției stelelor pe cer.

Numeroși istorici ignoră, resping sau bagatelizează aceste aspecte ce țin de Hitler și de regim. Când ne confruntăm cu pretențiile exagerate ale unor scriitori, cum că Hitler și naziștii ar fi fost sataniști practicantși și copleșitor

de motivații de considerații oculte, este dificil să nu empatizăm cu ei, dar o astfel de analiză a celui de-al Treilea Reich și a liderului său nu este câtuși de puțin plauzibilă. Pe de altă parte, să considerăm aspectele oculte ale regimului ca fiind lipsite de importanță sau chiar și fiind în totalitate născocite înseamnă să ne facem vinovați de o imagine imperfectă, superficială și inexactă.

Factori și idei oculte au pătruns fără îndoială în gândurile și acțiunile lui Hitler și ale altor lideri naziști. Cu siguranță, nu au fost considerentele importante care au determinat politica și deciziile lor, dar au jucat un rol în toate acestea.

Războiul ocult al naziștilor separă faptele de ficțiune, mitul de realitate și cercetează în ce măsură au fost Hitler și al Treilea Reich **afecțați** de factori oculti. S-ar putea foarte bine ca rezultatele acestei analize să-i surprindă pe fanteziști și pe sceptici, deopotrivă.

Capitolul I

Inițiați întunecați

Cei 12 ani în care Partidul Nazist a condus Germania și o mare parte din Europa au fost atât de fundamental guvernați de o gândire irațională, ba chiar magică, încât întreaga perioadă a fost numită uneori „Reichul ocult”. Hitler, Hess, Goering, Himmler, Bormann, Goebbels și Rosenberg au fost doar cei mai proeminenți adepți ai unei gândiri care nu se potrivea deloc cu gândirea care ajunsese să predomine în Europa. Pe când al Treilea Reich era doar o ruină fumegândă, cuceritorii Aliați au luat mai multe declarații de la membrii Partidului Nazist și au descoperit numeroase documente despre modul în care diverse noțiuni oculte au ajuns să domine gândirea celor mai puternici lideri din Germania. Au fost atât de uluiți de cele descoperite, încât au suprimat intenționat dovezile în timpul Proceselor de la Nürnberg, de teamă că le-ar fi permis avocaților apărării să pledeze pentru alienarea mintală a clienților lor. Cum s-a ajuns ca Germania, o națiune identificată mai mult ca altele cu spiritul raționalității și al iluminării, să cadă sub controlul unui grup de oameni care au respins în totalitate aceste viziuni, preferând în schimb să urmeze îndemnul ocultiștilor și să îmbrățișeze teorii pseudoștiințifice despre rasă, ființe supraumane și virtutea genocidului ca mijloc de purificare a Germaniei și, în cele din urmă, a lumii „corupției” de „rase inferioare”?

Introducerea lui Hitler în ocultism

Urmele încep cu șase ani înainte de izbucnirea Primului Război Mondial. Pe când tânărul Hitler trăia în sărăcie, în Viena, s-a împrietenit cu Joseph Greiner, un alt locatar de la căminul pentru persoane fără adăpost în care locuia. Acesta i-a prezentat lui Hitler mai multe practici magice și i-a arătat cum să dezvolte puterea de a controla oameni și evenimente. Hitler a considerat perspectivele pe care i le arătase Greiner ca oferindu-i oportunitatea de a scăpa din situația lui și de a-și adevăra viziunile și ideile grandioase folosind metodele pe care le învățase de la noul prieten.

Hitler a început să studieze hipnotismul, yoga și alte discipline despre care a considerat că aveau să-i întărească voința. A încercat să miște obiecte de la distanță, concentrându-și voința asupra exercițiului, a încercat să detecteze apă prin pădurile din jurul Vienei. Hitler a studiat astrologia, învățând cum să elaboreze un horoscop. A studiat și numerologia, grafologia, adică evaluarea caracterului unei persoane pe baza scrisului de mână, precum și fiziognomia, adică arta de a judeca oamenii după chipul și limbajul corporal. Hitler a încercat uneori să își testeze forța voinței ținându-și mâna sub un jet de gaze arzând. Faptul că Greiner i-a prezentat lui Hitler mai multe practici oculte este confirmat de alții care l-au cunoscut în perioada respectivă, cu precădere Reinhold Hanisch, care, asemenea lui Greiner, a fost prietenul lui prin diverse aziluri de noapte din Viena.

Hitler i-a fost prezentat poporului german drept un om cu puteri mistice, supranaturale, capabil să comunice cu el.

Lanz și eroii arieni

În 1909, la vârsta de 20 de ani, Hitler l-a cunoscut pe Adolf Lanz, șeful unei grupări oculte din Viena. Lanz publica și un buletin informativ numit *Ostara*. Hitler cumpăra cu regularitate ziarul de la un chioșc local de ziare și s-a întâlnit de mai multe ori cu Lanz, beneficiind de o instruire aprofundată în ocultism. Ziarul și pamfletele lui Lanz i-au stârnit lui Hitler primele prejudecăți antisemite, deși acestea au căpătat o formă definitivă abia în 1920.

La începutul carierei sale, Lanz era călugăr cistercian, dar a fost expulzat din mănăstire la vârsta de 25 de ani pentru „gânduri trupești și lumești”. A devenit imediat un naționalist german înflăcărat și un antisemit înverșunat